

I

DEVON HEYWORTH DEED EEN OOG OPEN IN HET GESLUIERDE, KUNSTMATIGE duister van de hotelkamer. Ergens links van hem kreunde een van de lichamen die uitgeteld in de grote suite lagen. Hij liet zijn handpalm over het gladde laken van zijn grote, lege bed glijden en rekte zich uit. In Vegas was het altijd aangenaam wakker worden.

‘Shit.’ Een vlakke, Amerikaanse stem verbrak de stilte en een vrouw schoot omhoog van een van de vier witte leren banken. ‘Mijn dienst begint om zeven uur. Ik moet opschieten.’

‘Zeven uur in de ochtend of in de avond? Het is nog ochtend, toch?’ vroeg Devon terwijl hij loom aan zijn twee dagen oude stoppelbaard krabde.

‘Wat? Het is halfzeven in de avond.’ Ze lachte terwijl ze aan de andere kant van de kamer op een bijzettafeltje een lamp aanknippte. Devon keek met objectieve interesse toe terwijl ze haar strakke topje aantrok en vervolgens vooroverboog om haar broek te zoeken.

‘Onmogelijk,’ antwoordde Devon rustig terwijl hij zich op het reusachtige bed uitrekte. ‘Ik word om twee uur door de receptie wakker gebeld. Vanmiddag om twintig voor vijf vlieg ik naar Londen en ik heb nog nooit een vlucht gemist.’

‘Je houdt me voor de gek.’ De vrouw – Devon dacht dat haar naam Clarity of Chastity of zoiets was – lachte naar hem. Ze had geweldige, donkere, zwoele ogen die nog mooier waren nu haar dellerige mascara was uitgesmeerd. Een gezelschapsdame. En aan de blik op het gezicht van zijn vriend Archie te zien, die uitgeteld achter haar op de bank lag, was ze goed gezelschap geweest.

Ze stond op en trok de gordijnen wijd open. Het verzengende licht verbrak Devons illusie dat hij zijn leven onder controle had. Ze wees met haar vinger naar de ondergaande zon. ‘Dat is het westen, daar zie je de zon die ondergaat. Ik mag dan een serveerster

zijn, maar ik ben op een boerderij opgegroeid en weet hoe ik kan zien hoe laat het is. Jij mag dan een graaf zijn...'

Hij rolde met zijn ogen. 'Ik ben niet echt een graaf...'

'Maakt niet uit. Al je vrienden noemen je De Graaf...'

'Dat is als grapje begonnen...'

'O, laat ook maar!' Ze begon haar geduld te verliezen.

Devon hield wel van zulke vrouwen. Ze had haar pleziertje gehad en was klaar om verder te gaan. Prima.

'Oké.' Hij keek op de wekker en pakte toen de telefoon naast zijn bed. 'Hallo, met Devon Heyworth. Is het halfzeven in de ochtend of avond?'

Calamity hees zich snel in haar strakke, zwarte broek. Ze zette haar handen in haar zij en schudde haar hoofd. 'Britten, ongelooflijk.' Nadat ze haar tas had gepakt, boog ze zich over de bank en kuste Archie lichtjes op zijn voorhoofd. Hij gaf haar een klap op haar achterwerk en daarna liep ze weg.

'Het was leuk, Graaf,' zei ze terwijl ze langs de bedrand liep waarop hij nu geschokt zat. 'Goede reis terug naar Londen.'

'Bedankt. Ja, het was erg leuk. Doei... Verity!' Ze glimlachte toen ze zich beiden realiseerden dat hij zich haar naam herinnerde en lachend trok ze de deur achter zich dicht.

Devon zat zwaar in de nesten. Als hij de trouwerij van zijn broer miste omdat hij in Vegas met een stelletje werkschuwe dandy's en serveersters had gefeest, zouden ze hem villen. Devon pakte zijn mobiel en belde de conciërgeservice van American Express. Een vrouwenstem stelde zich voor als Diane.

Hij sprak met haar terwijl hij al zijn spullen in zijn leren tas gooide en een spijkerbroek en een gekreukeld zwart t-shirt aantrok. 'Hoi, Diane, met Devon Heyworth. Volgens mij heb ik net mijn Virgin Atlantic-vlucht van Vegas naar Londen gemist. Ja...' Hij liep naar de badkamer, poetste zijn tanden en veegde met zijn onderarm zijn toiletartikelen in zijn tas. Hij trok zijn sportschoenen aan en keek nog een keer om zich heen in de hotelkamer.

'Blijf even hangen...' Devon legde de telefoon tegen zijn borst en riep door de suite: 'Hé, schooiers! Ik moet terug naar Londen voor het oefendiner. Zorg dat jullie daar zaterdag ook zijn voor Max'

trouwerij.' Drie hoofden kwamen langzaam omhoog van de banken en bedden, knikten en vielen weer neer.

Devon liep naar de lift en hervatte zijn gesprek. 'Ja, misschien wordt de verbinding verbroken als ik in de lift stap. Oké, luister goed. Wat er ook voor nodig is... ik móét morgenmiddag in Londen zijn.'

'Absoluut, sir.' Hij luisterde naar het klikken van een toetsenbord aan de andere kant van de lijn en deed zijn best zijn weerspiegeling te negeren in de koperen liftdeuren die net voor hem waren dichtgeschoven. Hij pakte een zonnebril met spiegelglazen uit het zijvakje van zijn tas, controleerde nog een keer of hij zijn paspoort en portefeuille bij zich had en haalde vervolgens zijn vingers door zijn haar. De rossige, blondbruine massa kwam praktisch tot aan zijn schouders en zijn moeder zou hem de wind van voren geven dat hij er op alle trouwfoto's in *Hello!* uit zou zien als een ruige rockster. Maar hij zou in elk geval aanwezig zijn geweest.

'We hebben geen privéjets beschikbaar tot... o, wacht... oké! Daar gaan we...' Diane was goed bezig.

Devon liep door de lobby van het Wynn-hotel en glimlachte kort naar de receptioniste, die hij zich vaag herinnerde van de avond ervoor. Hij had haar een royale fooi gegeven en zo te zien had ze die gewaardeerd. Terwijl hij half naar zijn mobiel luisterde, liep hij snel naar zijn nieuwe vriendin achter de balie en fluisterde: 'Ik heb meteen een auto naar de luchthaven nodig. Kun je dat voor me regelen, liefje?'

Ze glimlachte, knikte en beroerde een paar toetsen op haar computer. 'Hij staat al voor, Mr. Heyworth,' fluisterde ze.

Aan de telefoon legde Diane uit: 'Om kwart voor negen is er een vlucht van Las Vegas naar Düsseldorf. Als u nu metéén naar de luchthaven rijdt, redt u dat. U hebt alleen handbagage, zoals gewoonlijk.'

Hij knikte als dank naar de hoteldame en liep naar buiten. 'Ja, alleen handbagage. Dus ik stap in Düsseldorf over...'

'U vliegt op Gatwick en komt daar om halfacht aan. Het wordt krap, maar Dunlear Castle is daar dicht bij, toch?'

'Perfect. En er staat een auto klaar om me daar op te pikken?'

'Vanzelfsprekend.'

'Geweldig... en bedankt, Diane.'

‘Altijd een genoeg, Lord Heyworth.’

Hij verbrak de verbinding en glimlachte bij de gedachte aan alle betrouwbare Dianes die er op de aardbol rondliepen. Hij hield van de anonieme stemmen bij American Express. Hun enige doel gedurende de tien minuten dat hij in hun wereld vertoefde, was vol-doen aan al zijn wensen. Vervolgens dacht hij nooit meer aan hen. Hij begreep niet waarom mensen kozen voor een kantoor, een secretaresse en medewerkers. Wat een saaie bedoening. Al die irritante connecties.

Een van de Wynn-hotellimousines stopte voor het broeierige chroom-en-glasexterieur van het hotel, en een grote chauffeur, type bodybuilder, sprong eruit. ‘Mr. Heyworth? Hebt u bagage bij u?’

Devon trok zijn schouder op om zijn handbagage te laten zien. ‘Dit is alles, dank u. Laten we snel gaan.’

Terwijl hij uit het raam naar de chaos keek die het gevolg was van de constante bouw en herbouw in Las Vegas, mijmerde hij over de aard van de Amerikaanse psyche. Groter. Sneller. Beter. Zo veel mogelijk ogenblikkelijke bevrediging. Hij keek ernaar uit nog vele jaren te genieten van de gezegende vrijheid van een vrijgezel in de eenentwintigste eeuw die over de financiële middelen beschikt om er zo lang mogelijk van te kunnen genieten. Misschien wel voor altijd.

Hij stapte zonder problemen op het vliegtuig naar Düsseldorf, sliep het grootste deel van de vlucht en haalde de overstap naar Gatwick met gemak. Zoals afgesproken stond er een auto met chauffeur klaar om hem naar Dunlear Castle te brengen. Nadat hij via de achterdeur naar binnen was geglipt, uitgebreid had gedoucht en een kastanjebruin fluwelen smokingasje en een keurige pantalon had aangetrokken, was hij er klaar voor om het oefendiner van zijn broer bij te wonen.

Het feit dat hij de oefening in haar geheel had gemist, zouden ze maar moeten toeschrijven aan het feit dat hij nu eenmaal Devon was.

‘Kunnen jullie alsjeblieft ophouden met dat geflikflooï?’ bromde Devon naar zijn oudere broer, die over zijn verloofde heen hing

toen hij hen in de volle salon van achteren naderde.

Max Heyworth, de negentiende Hertog van Northrop, draaide zich lachend om met zijn arm om de smalle taille van zijn verloofde, Bronte Talbott. ‘Je bent laat. Zelfs Abby was hier vóór jou.’ Ze zaten allemaal nog aan hun drankje in de salon. De gong voor het diner zou over een paar minuten gaan, om negen uur precies. ‘En vertel me niet dat ik moet ophouden... Je bent gewoon jaloers.’ Max probeerde nors te kijken.

‘Ik zeg het niet graag,’ zei Devon, die een champagneflûte van een passerende ober aannam, ‘maar ik ben absoluut niet jaloers – sorry, Bron.’

‘Al goed hoor,’ zei ze met een ondeugende glimlach. ‘Waar bleef je nou?’ Ze keek met grote ogen naar zijn frisgewassen, verdraaid sexy voorkomen.

‘Luchthavenperikelen in Vegas.’

Max lachte snuivend. ‘Luidt het excuus tegenwoordig zo?’ Het voorgaande weekend waren ze allemaal in Las Vegas geweest voor Max’ vrijgezellenfeest, en Devon was er met enkele vrienden van hen blijven hangen. Om zijn verlengde verblijf te rechtvaardigen, had Devon een zakenreisje ingeboekt. “De hoer uitgehangen in Vegas”, bedoel je zeker,’ zei Max.

Bronte proestte haar champagne bijna uit. Max sprak normaal gesproken alleen maar keurig Brits-Engels, zowel wat vocabulaire als accent aanging, dus als hij dingen zei als ‘de hoer uitgehangen’ vond Bronte het altijd tien keer grappiger dan als een pauper zoals zij het uitsprak. ‘Max!’ Ze gaf hem een elleboogje.

‘Luister.’ Devon haalde zijn schouders op, alsof de hoer uithangen gewoon een feit was. ‘Ik ben een achtentwintigjarige blij single, dus wie of wat houdt me tegen? Jullie zijn gewoon typisch een stel dat op het punt staat te trouwen en uit zijn nek lult over hoe geweldig het is om jong en verliefd te zijn. Spaar me.’

Devons toekomstige schoonzus wierp hem een venijnige blik toe die al gauw in een glimlach overging. ‘Ik ben het roerend met je eens, Dev. Geniet van je vrijheid zolang je kunt, want uiteindelijk ontmoet je iemand die ervoor zal zorgen dat je net zo idioot en gevangen eindigt als wij. Ik heb het zelf ook zo lang mogelijk

afgehouden.’ Bronte wendde zich tot haar verloofde en keek hem liefdevol in de ogen. ‘Maar sommige dingen houd je niet tegen.’

‘Kijk niet zo naar hem,’ berispte Devon. ‘Het is uiterst onplezierig. Ik moet me nog onder de mensen begeven. Laat die nonsens over het lot vooral niet op mij overgaan. Jullie zijn gewoon beangstigend.’

Maar eigenlijk waren ze helemaal niet zo beangstigend, dacht Devon terwijl hij een steek van jaloezie voelde en in de drukke ontvangstruimte om zich heen keek. Bronte Talbott was zo’n zeldzaamheid die geen behoefte had aan een groot, stinkend, uit drie pistes bestaand circus opdat de hele wereld zou weten dat ze ging trouwen. Eigenlijk was ze net zo lief gewoon op het gemeentehuis van New York getrouwd, maar zijn broer Max was op zijn manier traditioneel. Ze hielden het relatief klein, maar Devon wist maar al te goed wat er onder relatief klein werd verstaan.

Klein betekende in dit geval dat het oefendiner werd gehouden in het huis van de bruidegom, Dunlear Castle, een familieoptrekkje waarvan de architectuur een toonbeeld was van Britse geschiedenis. De toekomstige schoonmoeder was de geduchte Hertogin van Northrop (die op dat moment pronkte met een diamanten parure ter compensatie van haar kwade, grijze ogen waarmee ze Devon de kamer uit probeerde te staren omdat hij te laat was). De bloemenmeisjes waren prinsessen. Max en Bronte legden hun beloften niet af in Westminster Abbey of St. Paul’s Cathedral, maar in hun eigen Fitzwilliam Chapel, die uit 1380 dateerde. Inderdaad ‘relatief klein.’

Devon keek om zich heen naar de stellen van middelbare leeftijd en de verveelde tantes en ooms die er precies zo uitzagen als tijdens de vorige zeventien sociale gelegenheden van de afgelopen drie maanden.

‘Wijs me op een vrijgezelle Amerikaanse meid die enige *Four Weddings*-actie wel ziet zitten en ik neem het verder van je over.’

‘Volgens mij heeft de tafelschikking daar al voor gezorgd,’ antwoordde Bronte met een knipoog.

Vanuit de hal weerklonk het geluid van de gong voor het diner.

Devon gaf Bronte een vluchtige kus op de wang. ‘Je ziet er zoals

gewoonlijk betoverend uit, Bron. En bedankt dat je het altijd voor me opneemt.’

‘Jij bent mijn medeparia, Dev. De ene ezel schuurt de andere. Als jij ervoor zorgt dat je moeder me leuk gaat vinden, krijg je van mij een beloning.’

Een paar minuten later bewonderde Devon zijn beloning. Ze scheen erfgename van een warenhuis in Chicago te zijn die liefhebberde in de schoenenbranche, maar Devon was veel meer geïnteresseerd in haar royale decolleté en de onthullende, laag uitgesneden ronde hals van haar jurk, omzoomd door een ondeugende nertsbonten rand.

Ze was in een geanimeerd gesprek gewikkeld met Devons neef James Mowbray over zijn op handen zijnde winkelopening in New York. Hun gesprek gaf Devon voldoende tijd om stiekem naar de roomwitte huid van haar hals te gluren en de volle welving van haar schouder, die steeds onder de nutteloze gewoven sjaal uitstak die weigerde op haar verrukkelijke bovenarm te blijven liggen. Voordat hij kon wegstaren, betrapte ze hem op heterdaad terwijl hij begerig naar haar prachtige proporties keek. Op een of andere manier keek ze op hem neer, ook al zaten ze op gelijke hoogte. Hij was veel langer dan zij, dus hoe kon ze op hem neerkijken, vroeg hij zich af.

‘Jij moet de broer van de bruidegom zijn. Een oefendiner is erg lastig zonder de *best man*, weet je.’ Ze nam een slok van haar champagne en zette het glas voorzichtig neer tussen de overvloed aan glazen, porselein en tafelzilver op de grote ronde tafel. Om hen heen klonk het subtiele gerammel en gerinkel van de cateraars en wijnkelners en de luchtige conversaties van iedereen die was gekomen om de bruiloft van Max en Bronte te vieren.

Devon was schandalig laat geweest. Hij wist dat Max en Bronte er niets om gaven, zolang hij op de dag zelf maar met de ringen kwam opdagen. Maar dit was duidelijk een vrouw die een grootse verontschuldiging waardeerde, en die gaf hij graag ten beste.

‘Dat klopt. De veel te late, berouwvolle, jóngere broer van de bruidegom. Devon Heyworth, best man, tot uw dienst.’ Op de meest hoffelijke manier boog hij zijn hoofd. ‘Hoe maakt u het?’

‘Sarah James. De zeer stipte, beschuldigende, jóngere vriendin van de bruid. *Maiden of honor*. Aangenaam kennis te maken.’ Ze glimlachte, zij het een beetje flauwer dan hij had gehoopt. Ze stak haar hand naar hem uit en hij bracht hem in een absurd romantisch gebaar naar zijn lippen, terwijl hij haar blik vanuit zijn lagere positie probeerde te vangen.

Ze barstte in lachen uit en dat ging met zo’n verrassend geblaf gepaard dat de andere gesprekken aan hun tafel abrupt stilvielen. Devons moeder wierp haar zoon een scherpe, vorsende blik toe en trok vervolgens een aristocratische wenkbrauw op voordat ze haar gesprek voortzette. Bronte nam haar aandacht weg van Max en keek Sarah met grote ogen vragend aan. Toen ze zag dat Sarah de losbandige Devon prima leek aan te kunnen, richtte ze haar aandacht weer op haar verloofde, die verderging met zijn verhaal over hun recente reis naar Boedapest.

Sarah veegde tranen van het lachen uit haar ooghoeken. ‘O, Lord Heyworth...’

‘Devon. Noem me alsjeblieft Devon.’

‘O, oké. Devon dan.’ Ze probeerde haar lachen in te houden. ‘Niet Graaf?’

Hij probeerde te doen alsof hij vernederd was, maar ze leek dwars door hem heen te kijken. ‘Luister, dat is opgeklopte nonsens van de Amerikaanse pers. Hertogen en graven en zo. Jullie’ – hij gebaarde naar haar alsof ze alles wat Amerikaans was vertegenwoordigde – ‘halen dat altijd door elkaar. Als mijn broer een hertog is, dat moet ik wel een graaf zijn.’ Hij glimlachte en zei vervolgens: ‘En toen dacht ik: waarom zou ik zo’n eretitel eigenlijk ook afslaan?’

‘De Graaf van Nada?’

‘Wat zal ik zeggen? Ik was dronken en destijds klonk het wel grappig. Net zoiets als de Fresh Prince of King of Pop of zo. Ik kon toch ook niet weten dat de verslaggever er met die K-Pazz-nonsens bakken met geld mee zou verdienen?’

‘K-Pazz?’ Sarah kon haar lachen bijna niet inhouden.

‘R-Patz? Brangelina? Weet ik veel. Het is jouw land, niet het mijne.’